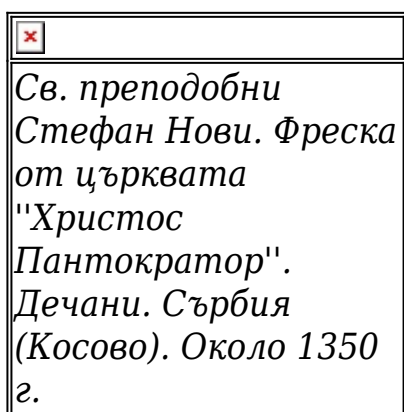

Вяра

Иудеите против християнството - II-ра част

„**В** Божията Църква настъпили големи смутове заради иконоборческата ерес, най-ревностният последовател на която бил самият цар, Лъв Исаврянин. Той станал иконоборец под влияние на ЕВРЕЙСКИТЕ ВЛЪХВИ (магьосници-б.р.). (ИКОНОБОРЧЕСТВОТО Е ХАРАКТЕРНО ЗА ИСЛЯМА И ПРОТЕСТАНТСТВОТО, КОИТО СИ ПРИЛИЧАТ И ПО СВОЯ ЛИЦЕМЕРЕН МОРАЛ, НРАВСТВЕНА РАЗПУСНАТОСТ И БАСНИ, КОИТО „ГАЛЯТ СЛУХА“. ВИДНО Е ОТ КЪДЕ ЗАПОЧВАТ ЕРЕСИТЕ ИМ! Не случайно при част от тези зловерия има и обрязване, забрана за ядене на свинско, многоженство и други отпаднали при Новия Завет с Бога традиции. Закономерно един шведски протестантски "епископ", който забележете е възрастна хомосексуална жена, поиска официално да бъдат премахнати кръстовете от църквите и да бъдат заменени с ислямски символи указващи в коя посока е Мека. За подробности [ТУК](#) - б.р.).

Няколко години преди Лъв Исаврянин да стане цар, няколко евреи, произхождащи от Лаодикия Финикийска, отишли при Изиф, един от арабските князе. **Пророкувайки лъжливо и извършвайки магии, те му обещали четиридесет години**

живот и господство над арабите, ако заповяда в цялото си царство да изхвърлят светите икони от църквите и да ги унищожат. Изиф им повярвал и издал заповед: честните икони навсякъде да бъдат изхвърлени от църквите и да бъдат предадени на огън. **Но Господ, Бог на отмъщенията, го поразил, така че той умрял, без да преживее и една година. Неговият син, като станал княз вместо баща си, искал да предаде тези магьосници на люта смърт, като лъжливи пророци; но те, спасявайки се от княжеския гняв, напуснали Арабия и избягали в Исаврия.**

Веднъж те отдъхвали там около един воден извор. И ето, покрай тях минал един младеж - исаврянин на име Лъв, човек с висок ръст и много красив. Той пожелал да отдъхне до същия извор и като се отбил от пътя, седнал заедно с тях. Като погледнали към младежа, влѣхвите започнали да му предсказват, че той ще стане цар в Гърция... те настойчиво повтаряли своето пророчество, казвайки, че той непременно ще стане цар, ако им се закълне, че когато приеме царството, ще направи това, което го помолят тогава. И той им се заклел...

По Божие допущение му се удало да свали от власт Теодосий и сам да завладее царския престол. **Отначало той бил благочестив и православен цар, но после се отклонил към нечестие, защото скоро при него дошли същите влѣхви, които чрез магии му предсказали царуването. Те напомнили на Лъв за неговото обещание, подкрепено с клетва, и казали, че сега е настанало времето да изпълни това, което щели да го помолят. Царят ги попитал:**

- Какво искате от мен?

А те, бидейки врагове на Христа и на християнската

вяра, не го помолили нито за злато, нито за сребро, нито за някакви други съкровища, но поискали той да изхвърли светите икони от Божиите църкви.

- Царю! - казали те, - ако сториш това, Бог ще съхрани царуването ти за много години, а ако не го сториш, скоро ще се лишиш и от царството, и от живота си.

Помнейки, че първото пророчество на тези влъхви - че ще получи царството, се изпълнило, Лъв се боял, че ще се изпълни и това пророчество за загубата на царството заедно с живота си, ако не ги послуша. Затова той издал указ, в който заповядал светите икони да се изхвърлят от църквите и от домовете и да се тъпчат с нозе; при това нечестивият цар нарекъл иконите идоли, а покланящите им се - идолопоклонници.

И настанал голям смут в църквата Христова, тъй като едни се подчинявали на царската заповед, изхвърляли честните икони и ги тъпчели, а други се съпротивлявали на царя и претърпели много мъки за иконопочитанието...

В Цариград, при църквата "Света София", се намирало едно грамадно здание, наричано дом на любознателността. В него от древни времена били събрани множество книги, на брой повече от триста хиляди. **Заради книгите тук пребивавали много от най-учените и най-мъдрите мъже, които царят нееднократно се опитвал да отклони към своята нечестива ерес, но винаги неуспешно. Тогава той заповядал да покрият този дом със сухи клони и да го подпалят и така го изгорил заедно с книгите и с намиращите се там учени хора..."**

11.12 по еретическия, †28 ноември по църковния календар свети преподобномъченик Стефан Нови

✕ „**Местните иудеи, виждайки, че Лукилиан е преминал от идолопоклонство към християнската вяра, и че много, по неговия пример и неговото учение, оставят идолослужението, присъединяват се към християните и приемат свето кръщение, се изпълнили с гняв и ненавист. Те го оклеветили от завист и го предали на съда на нечестивите;** и Христовият раб бил изправен на разпит пред управителя на Никомидия Силван. Управителят упорито принуждавал стареца да се отрече от Христа и да се върне към идолослужението, но той отказвал да му се подчини. Тогава управителят се изпълнил с ярост и заповядал да предадат Лукилиан на различни мъки: счупили челюстите му, безпощадно го били с пръчки, закачили го надолу с главата и след това, след дълги и люти мъчения, го хвърлили в тъмница... несправедният съдия осъдил светите мъченици на смърт и ги изпратил в град Византия, за да бъдат умъртвени там. Когато достигнали Византия, четиримата свети юноши, Клавдий, Ипатий, Павел и Дионисий били посечени с меч, а свети Лукилиан разпънат на кръст, прикован към него с гвоздеи по цялото тяло, и така предал духа си на Бога. **Той бил разпънат на кръст от иудеите, както се вижда от трета песен на посветения на него канон, където за това се говори по следния начин: “Иуда в древност предаде Избавителя Христа на богоубийците: ти сега бе предаден на беззаконните иудеи”.**“

16.06 по еретическия, † 03 юни по православния календар - Св. мъченик Лукилиан и с него четири момци: Клавдий, Ипатий, Павел и Дионисий, света девица Павла

✕ „**Докато поучавал за Христа в град Саламин, дошли иудеи от Сирия и започнали да му се противят и да**

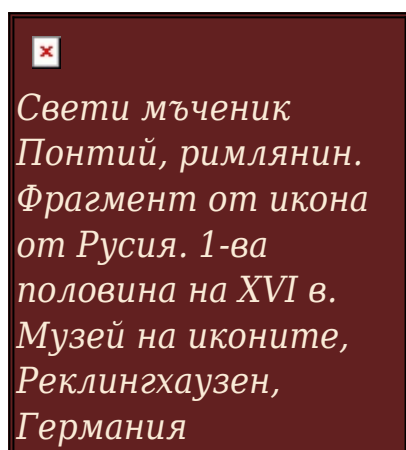
разбунват народа, твърдейки, че проповядването от Варнава е противно на Бога и Моисеевия закон. Те хулели апостола и замислили да го умъртвят, като подучат против него мнозина. А апостолът, предусещайки мъченическата си кончина, свикал всички верни от тоя град и като ги поучил във вярата и добрите дела и ги убедил да бъдат мъжествени в изповеданието на Христовото име, отслужил божествена литургия и причастил всички с Христовите тайни. След това казал на спътника си Марко:

- В тоя ден ще завърша живота си, като приема смъртта от ръцете на неверни иудеи, както ми рече Господ. Ти вземи тялото ми, което ще намериш извън града на запад, погребеш го и иди при приятеля ми апостол Павел да му известиш всичко, което знаеш за мене.

Свети Варнава носел със себе си евангелието от Матей, което преписал със собствената си ръка. Той завещал на Марко да го погребеш заедно с това евангелие. После, като дал последно целувание на сродника си, се упътил към еврейското сбирнище. **Когато започнал да говори за пророческите книги за Христа, иудеите, дошли от Сирия, въстанали против него, побунили и други евреи и като го хванали, извели го на запад от града и го убили с камъни. После запалили огън и хвърлили в него тялото на светия апостол. Но когато Марко тайно от всички по-късно отишъл на мястото с други братя, намерил тялото на светия апостол невредимо, непокранало от огъня.** Той го взел и погребал в една пещера на около пет стадия извън града, и съгласно завещанието на апостола, положил на гърдите му Евангелието. После тръгнал да търси апостол Павла и като го намерил в Ефес, му разказал за кончината на свети апостол Варнава. Павел оплакал кончината му, а Марко оставил при себе си.

След смъртта на свети Варнава в град Саламин евреите повдигнали голямо гонение против верните, затова всички побягнали от града и се криели където можели. Оттогава забравили мястото, където били положени честните мощи на апостол Варнава. След много години, когато Христовата вяра се разпространила по всички краища на земята, когато гръко-римското царство било управлявано от християнски царе и остров Кипър просиял с благочестие и правоверие, на Господа било благоугодно да прослави мястото, където почивали мощите на апостол Варнава. Там започнали да стават много чудеса.“

24.06 по еретическия, † 11 юни по православния календар - Св. апостол Варнава от седемдесетте апостоли

„**Д**окато светецът говорел, **множеството иудеи, намиращи се сред народа, завикали, обръщайки се към управителя:**

- Убий, убий по-скоро този влъхва!

А свети Понтий, издигайки ръце към небето, казал:

- Благодаря Ти, Боже мой, че и иудеите викат против мене, подражавайки на отците си, викащи на Пилат срещу Христа: “разпни, разпни Го!” (сравни Йоан 19:6, 15).

След това управителят произнесъл смъртната присъда срещу свети Понтий:

- Отведете го извън града и там, на камъка близо до ручея, отсечете главата му, а тялото му хвърлете в блатото...

Не много време след смъртта на свети Понтий се сбъднали неговите пророчества. Нечестивият римски цар Валериан, по време на войната с персийския цар Сапор бил взет в плен, където постоянно бил подлаган на всевъзможни издевателства... Управителят Клавдий и приятелят му Анавий станали бесновати в мига, когато бил посечен светият мъченик: Клавдий изгризал езика си със зъбите си и го изплюл от устата си, а на Анавий очите излезли от орбитите и увиснали надолу по страните му, и не след дълги, но люти мъчения от бесовете, и двамата завършили живота си.

Езичниците и иудеите, виждайки изпълнението на думите на свети Понтий, почувствали страх, и мнозина започнали да почитат гробницата на светия мъченик."

18.08 по еретическия, † 05 август по православния календар - Св. мъченик Понтий, римлянин

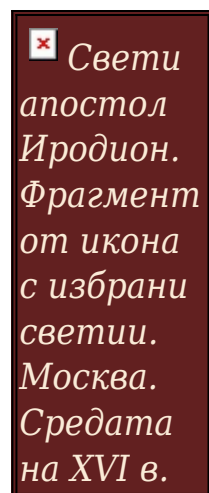
„**П**илат, като видя, че нищо не помага, а се усилюва смутнята, взе вода, та уми ръце пред народа и рече: невинен съм за кръвта на Тоя Праведник; вие му мислете. **И целият народ отговори и рече: кръвта Му нека бъде върху нас и върху чедата ни.** Тогава им пусна Варава, а Иисуса бичува и Го предаде на разпятие.“

(Мат 27:24-26)

„**О**коло 44 или 45 година след Рождество Христово голямо бедствие сполетяло иерусалимските християни. **При вида на увеличаващите се християни в Иерусалим, злобата на**

иудеите - враговете на Христовата вяра - достигнала до краен предел. Изгаряни от ненавистта си към християните, иудеите нападнали домовете им, разграбили безпощадно цялото им имущество и християните били подложени на голям глад. Като чули за бедственото положение на братята в Христа, антиохийските християни се притекли на помощ, събрали помежду си средства и поръчали лично на Варнава и Павел, които по това време били в Антиохия, да ги доставят на християните в Иерусалим. Варнава и Павел пристигнали в Иерусалим и след като изпълнили поръчението на антиохийските християни, се върнали в Антиохия и този път взели със себе си Марко. Оттогава Марко станал сътрудник на Варнава и Павел и понесъл върху себе си великия подвиг на апостолските трудове по благовестието на Христовата вяра сред иудеите и езичниците.“

08.05 по еретическия, †25 април по православния календар - свети евангелист Марк

„**Т**ъй като свети Иродион обърнал към Христа мнозина от езичниците, **юдеите от завист към този Божий служител се наговорили с идолослужителите елини, хванали светеца със сила и го предали на най-различни мъчения.** При това едни немилосърдно биели светеца, други хвърляли по

него камъни, трети го удряли с пръчки по главата. Един от мъчителите ударил светия с нож толкова силно, че той паднал като мъртъв; като помислили, че е умрял, мъчителите го оставили. Но светият апостол по Божията благодат останал жив и след това не малко се потрудил в Рим, проповядвайки словото Божие заедно със светия първовърховен апостол Петър...

В Кесария свети Агав предсказал на апостол Павел страданията, които ще го постигнат в Иерусалим, както разказва книга “Деяния на светите Апостоли”: “взе пояса Павлов, върза си ръцете и нозете и рече: **това казва Дух Светий: така ще свържат иудеите в Иерусалим оня мъж, чийто е този пояс, и ще го предадат в ръце езически.**

Свети апостол Агав проповядвал за Христа в различни страни и мнозина от езичниците обърнал към Христовата вяра.

Свети апостол Руф, когото апостол Павел приветства в посланието към Римляните с тези думи: “Поздравете избрания в Господа Руфа”, бил епископ на град Тива, в Гърция.

Свети апостол Асинкрит, споменаван в същото това послание на апостол Павел към Римляните, бил епископ в Гиркания - област в Мала Азия.

Светите апостоли Флегонт и Ермий, споменавани в същото послание, били епископи: първият в тракийския град Маратон, а вторият в Далмация.

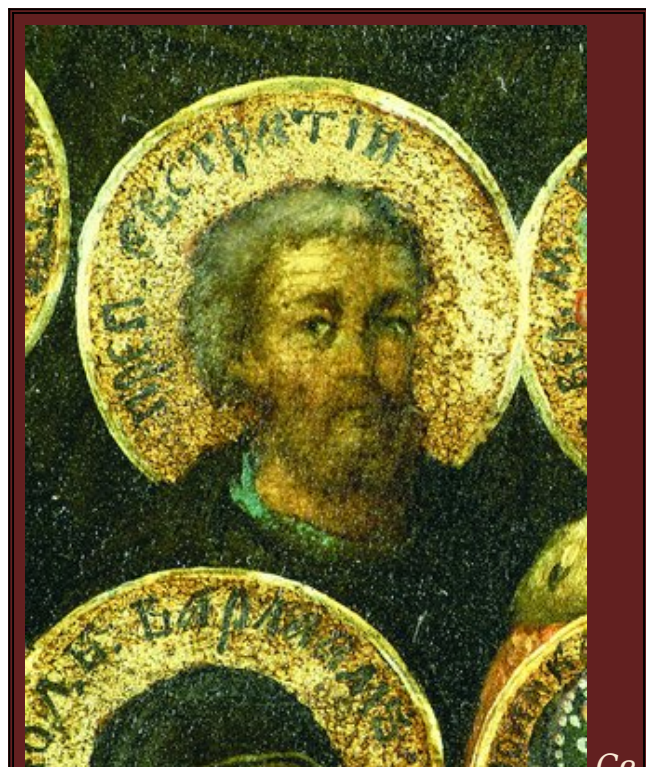
Всички тези апостоли от седемдесетте се подвизавали много, благовестейки Христовото Евангелие по цялата земя, като привели към Христа мнозина езичници. **По различно време почти всички те били подложени и на различни мъки от страна както на иудеите, така и на елините, и като приели мъченически венец, със слава отишли при**

Господа.“

21.04 по еретическия, †8 април по църковния календар - Св. Апп. от 70-те: Иродион, Агаф, Руф, Асинкрит, Флегонт и Ермий. Св. Целестин, папа Римски

✠ „**А**постол Андрей ръкоположил в сан епископ Ампилий и Урбан, Ампилий - в Диоспол, Урбан - в Македония. Те ревностно проповядвали Христовото учение и разрушили много идолски капища; **с това те настроили против себе си елините и иудеите. Тези врагове на Христовата вяра предали на мъчения светите мъченици, които се удостоили да получат неувяхващи венци.**“

13.11 по еретическия, † 31 октомври по църковния календар - Свв. апостоли Стахий, Ампилий, Урбан, Наркис, Апелий и Аристовул от 70-те апостоли

Св
. Евстратий Печерски. Фрагмент от
икона "Събор на Киево-Печерските
светии". 1-ва половина на XIX в.

„**С**вятой Евстратий показал себя мужественным воином Христовым, ратовавшим под знаменем креста как именем своим, так и жизнью своею. Он явился подражателем Самого избранного Воеводы своего – Иисуса Христа и, приняв то же страдание, от тех же людей и в то же время, мог бы воистину похвалиться, сказав: «Я язвы Господа Иисуса на теле моем ношу» (Гал.6:17)...

Когда же, попущением Божиим, напал на русскую землю со множеством половцев злочестивый Боняк²²²⁸ и пленил ее, тогда и блаженный Евстратий, при вторжении поганых в Печерский монастырь, где многие были посечены их мечами, был захвачен вместе с другими в плен и продан в греческую землю, в город Корсунь²²²⁹ **одному еврею, вместе с другими христианами - тридцатью монастырскими рабочими и двадцатью киевлянами.**

Богопротивный еврей начал принуждать пленников своих отречься от Христа и угрожал противящимся уморить их голодом в оковах. Но мужественный инок Евстратий, молясь, укреплял и поучал всех и наставлял такими словами:

- Брате! Кто из вас крестился и уверовал во Христа, пусть тот не изменяет обету, данному при крещении. Христос возродил нас водою и духом, искупил нас от клятвы закона Своею кровью и сделал нас наследниками Своего Царствия. **Если живем - будем жить для Господа; если умрем - умрем в Господе и временною смертью обрящем вечную жизнь. Будем подражать тому, кто сказал: «Для меня жизнь - Христос, и смерть - приобретение» (Флп 1:21).**

Укрепляемые словами преподобного, пленники предпочли лучше умереть от недостатка временной пищи и питья, нежели отречься Христа, Который есть

пища и питьё вечной жизни.

Итак, через некоторое время, истощившись от голода и жажды, все пятьдесят человек умерли: одни чрез три дня, другие чрез четыре, некоторые - чрез семь, более же крепкие - чрез десять. Только один Евстратий остался жив; томимый голодом уже четырнадцать дней, он все-таки оставался жив и невредим, ибо от юности привык к посту. Нечестивый еврей, видя, что черноризец был причиною пропажи его денег, заплаченных за пленных, которых он надеялся перевести в свое зловерие, задумал отомстить ему.

Приближался тогда день Воскресения Христова. Жидовин начал праздновать свою пасху и ругался над святым Евстратием так же, как отцы его над самим Господом нашим Иисусом Христом. И как в древности евреи распяли Христа, так и сей праведник был пригвожден ко кресту окаянным жидовином и друзьями его.

Евстратий, будучи распят, благодарил Бога за то, что Он сподобил его жить без пищи и питья уже пятнадцатый день.

Жидовин и прочие его друзья поносили распятого и говорили ему:

- Безумный! Вкуси ныне законной пасхи, чтобы остаться тебе живым и избежать проклятия. Ибо Моисей передал нам закон, который принял от Бога и сказал в книгах своих: «проклят всякий, повешенный на дереве» (Втор.21:23).

Преподобный отвечал на это:

- Великой благодати сподобил меня ныне Господь. Он даровал мне милость пострадать за имя Его на кресте по образу Его страданий. Надеюсь, что и мне скажет Он, как некогда разбойнику: «Ныне же будешь со Мною в раю»

(Лк.23:43). Не нужна мне пасха ваша, не боюсь я клятвы, ибо «Пасха наша, Христос, заклан за нас» (1Кор.5:7), Который уничтожил положенное на нас за преступление закона проклятие и даровал нам жизнь вечную древом крестным, на котором был пригвожден, будучи жизнью всех, как пророчествовал о том и Моисей: «и будет жизнь твоя висеть пред тобою» (Втор.28:66). О празднике же пасхи Давид говорит: «Этот день сотворил Господь: возрадуемся и возвеселимся в оный!» (Пс.117:24). Но ты, распявши меня, и все прочие твои единомышленники, восплачете и возрыдаете, ибо постигнет вас отомщение за кровь мою и кровь других, купленных вами христиан. Ненавидит Господь субботы ваши и преложит праздники ваши в сетование, и уже приблизилось время убиения начальника вашего беззакония.

Услышав это, жидовин распалился гневом, схватил копье и пронзил пригвожденного²²³⁰. И видна была тогда огненная колесница и огненные кони, которые понесли на небо душу ликующего мученика, и был слышен голос, говоривший: «Вот доблестный гражданин небесного града!»

Тело святого мученика жидовин, сняв со креста, ввергнул в море, где совершилось после этого много чудес. Верные прилежно искали там святых мощей, но не нашли их. По промыслению Божию они были обретены в пещере, где и доныне почивают нетленно.

Предсказание же святого страдальца о том, что кровь его будет отомщена, исполнилось немедленно после его страдания. Ибо в тот день пришло повеление от царя греческого изгнать из области его всех евреев, отняв у них имущество, а старейшин их избить за мучение христиан. Одним из первых был убит, по пророчеству блаженного Евстратия, епарх²²³¹, возбудивший евреев

против христиан. А произошло это таким образом. Крестился один богатый и славный еврей, и потому царь, желая отличить его, чрез несколько дней сделал его епархом; он же, получив этот сан, втайне сделался отступником от Христа и Его веры и дал разрешение евреям по всему пространству греческого царства покупать христиан и обращать их в рабов. Когда этот нечестивый епарх был обличен в злой своей хитрости, царь повелел умертвить его, а также и всех евреев, живших в земле греческой. И в то время, когда избивали евреев, живущих в греческом городе Корсун, того нечестивого еврея, которым был убит преподобный Евстратий, повесили на дереве, и так «обратилась болезнь его на главу его» (Пс.7:17), и он разделил участь Иуды.

Прочие же евреи, видя страшные чудеса по кончине преподобного, уверовали во Христа и приняли крещение. А поработивший их Христу, и по смерти своей добрый воин Его и победоносец святой Евстратий сподобился с бессмертным воинством небесным воспевать победную песнь и царствовать с Самим победителем смерти Христом, с Которым он воинствовал, прославляя Его и благодаря с Безначальным Его Отцом и Животворящим Духом в бесконечные веки. Аминь.“

10.04 по еретическия, †28 март по църковния календар - Св. преподобни Евстратий Печерски

Статията е допълнение към „Иудеите против християнството“

{{_LINK1_}}